

reportatge

Els micro es reivind

Els municipis de menys de 500 habitants demanen al Govern que tingui en compte la seva realitat a l'hora de legislar

>> *Vallfogona del Ripollès,
amb 215 habitants.*

L'Associació de Micropobles de Catalunya (AMC) té per objectiu fer d'altaveu d'aquests municipis davant l'Administració. Actualment compta amb un centenar d'associats repartits per tot el territori català.

Un micropoble és un municipi de fins a 500 habitants. A Catalunya n'hi ha actualment 328 —una tercera part del

pobles iquen

NADEIA BALSALOBRE > TEXT I FOTOS

**Pobles de
Catalunya**
Micropobles

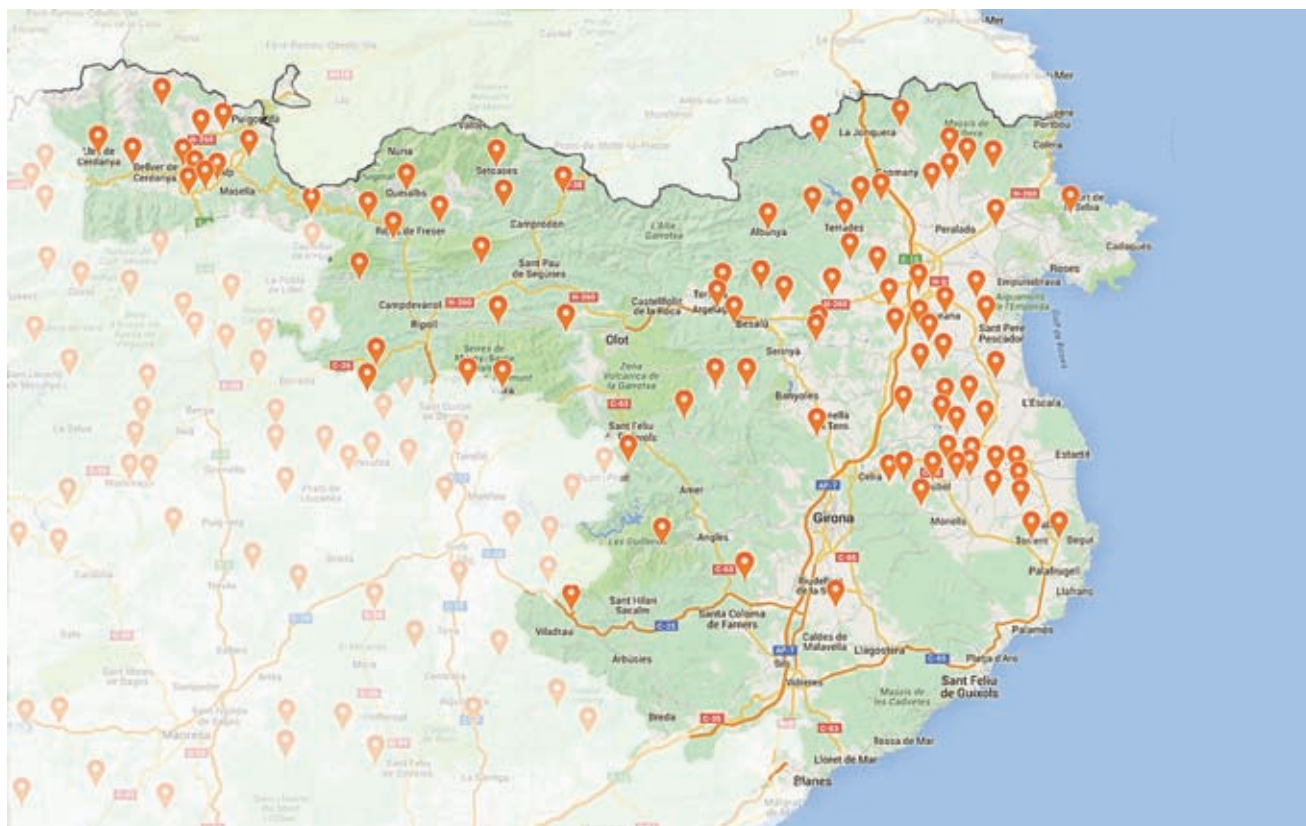
Habitants
Micropobles

Territori
Micropobles

total de municipis: 948— i representen l'1,8 % de la població i el 40 % del territori. A les comarques de Girona hi ha 90 micropobles, que representen el 3,2 % de la població i el 37 % del territori. El micropoble més petit en nombre d'habitants és Meranges (Cerdanya), amb 87 habitants, i el més gran és Pont de Molins (Alt Empordà), amb més de 500 habitants.

© GOOGLE. INS. GEORR NACIONAL

>> Micropobles de les comarques gironines.

Un grup d'alcaldes van decidir crear l'Associació de Micropobles de Catalunya l'any 2008 amb l'objectiu de defensar els seus interessos comuns davant l'Administració. És una entitat sense afany de lucre, té una junta directiva amb una presidència, una presidència adjunta i moltes vicepresidències repartides per totes les comarques, que actuen com a delegació al territori. Cada quatre anys es renova la junta; se celebren una assemblea anual i dues juntes de govern a l'any, que es reuneixen, aquestes darreres, a un micropoble diferent cada vegada. No disposa d'oficines, ni de locals, ni de personal administratiu... «Som ben bé el reflex del que és un municipi petit», afirma Maria Crehuet, presidenta de l'associació fins al juliol passat. L'AMC, presidida actualment per Carme Freixa, alcaldessa de Vallfogona del Ripollès, compta amb un centenar d'associats i va creixent a bon ritme: «Tot i que costa donar-nos a conèixer, perquè costa d'arribar a molts municipis petits, quants més siguem més força tindrem a l'hora d'anar a reclamar, exigir, etc.».

Estar associat implica un pagament de 100 euros a l'any, quota que és igual per a tots els municipis.

Maria Crehuet, alcaldessa d'Ordis fins a les eleccions passades, en què no es va presentar, va rellevar Toni Lloret (alcalde d'Argençola, Anoià) a la presidència de l'AMC el 2011, mantenint la voluntat de sumar esforços per tenir una sola veu davant l'Administració i fer-li veure que des dels micropobles també es pot servir el país. La comunicació amb els micropobles associats, a banda de les trobades puntuals, es fa a través de correus electrònics. Per exemple, si apareix un problema amb el subministrament d'aigua en un determinat municipi, es pregunta via e-mail a la resta si algun altre pateix un problema semblant, de manera que puguin adreçar-se a l'Agència Catalana de l'Aigua aportant tota la problemàtica conjunta.

Les lleis i normatives acostumen a redactar-se des d'un despatx de ciutat i amb mentalitat de ciutat

L'AMC és l'altaveu dels municipis petits

Maria Crehuet, que continua vinculada a l'AMC com a membre del consell assessor, afirma que tant les altes administracions com les altres associacions municipalistes, que són la Federació de Municipis de Catalunya (FMC) i l'Associació Catalana de Municipis (ACM), no estan tenint en compte la realitat dels municipis més petits: consideren municipis petits els de 5.000 habitants en avall i de 20.000 en avall, respectivament, municipis aquests que «en el seu dia a dia no tenen res a veure amb els nostres». En aquest sentit, l'Associació pretén evidenciar totes aquelles dificultats que comporta el fet d'haver de gestionar un ajuntament i complir tots els deures quan es disposa de mitjans i recursos molt escassos.

L'Associació vol fer palès que les lleis i normatives acostumen a redactar-se des d'un despatx de ciutat i amb mentalitat de ciutat, i que hi ha coses que resulten inviables des d'un ajuntament petit. Seria el cas, per exemple, de la Llei de transparència, que «nosaltres no

	micropobles	habitants	km ²	h/km ²
L'ALT EMPORDÀ	28	7.141	532,78	13,40
EL BAIX EMPORDÀ	17	4.793	163,34	29,34
LA Cerdanya	12	3.220	317,44	10,14
LA GARROTXA	8	2.347	241,47	9,72
EL GIRONÈS	6	1.509	69,71	21,65
EL PLA DE L'ESTANY	4	1.365	78,60	17,37
EL RIPOLLÈS	12	2.880	617,69	4,66
LA SELVA	3	763	138,91	5,49
Total micropobles	90	24.018	2.159,94	11,12
Total municipis COMARQUES GIRONINES	235	752.028	5.835,07	128,88

podrem complir tal com pretenen que la complim». Maria Crehuet es queixa que per demanar una subvenció a un determinat departament de la Generalitat es fixen els mateixos terminis per als municipis petits que per a les ciutats, i han de complir el mateix nombre de tràmits i burocràcia uns i altres, quan els petits no disposen dels recursos suficients per arribar-hi. Per exemple, als ajuntaments petits el secretari hi és un o dos dies a la setmana, fet que fa gairebé impossible poder presentar la documentació exigida en els deu dies que fixa el termini. «El que demanem és que, abans de treure una normativa, ens consultin per veure de quina manera podem complir els terminis segons la capacitat que tenim d'organitzar-nos». En aquest mateix sentit, Mon Bonaterra, vicepresident i secretari de l'Associació de Micropobles de Catalunya i alcalde de Vilamaniscle (Alt Empordà), assegura que «hem de fer els mateixos tràmits per sol·licitar un ajut de 100 euros que Barcelona per demanar-ne 100.000; moltes vegades ens veiem obligats a externalitzar processos per poder

>> Rabós, a l'Alt Empordà amb 182 habitants. En el requadre, micropobles per comarques.

complir els terminis que imposen les normatives, i això és insostenible».

Bonaterra es queixa que la Llei d'urbanisme obliga els municipis, a l'hora de fer un Pla General, a reservar una quantitat de sòl per a protecció oficial, i «resulta que hem de guardar el mateix tant per cent a Ordís (366 habitants) o a Vilamaniscle (172 habitants) que a l'Hospitalet, Cornellà, Girona o Vic, quan són realitats totalment diferents: en un poble petit no hi ha indústria, ni grans superfícies, no hi ha gent treballadora, i per tant no tenim gent que llogui apartaments de 60 metres quadrats. Com que l'obra la fa un promotor i ha de recuperar la inversió, el que fa és encarir la parcel·la i allò acaba convertint-se en una urbanització rural que acaba destinada a gent de nivell adquisitiu més alt, de manera que ens ve gent que no fa po-

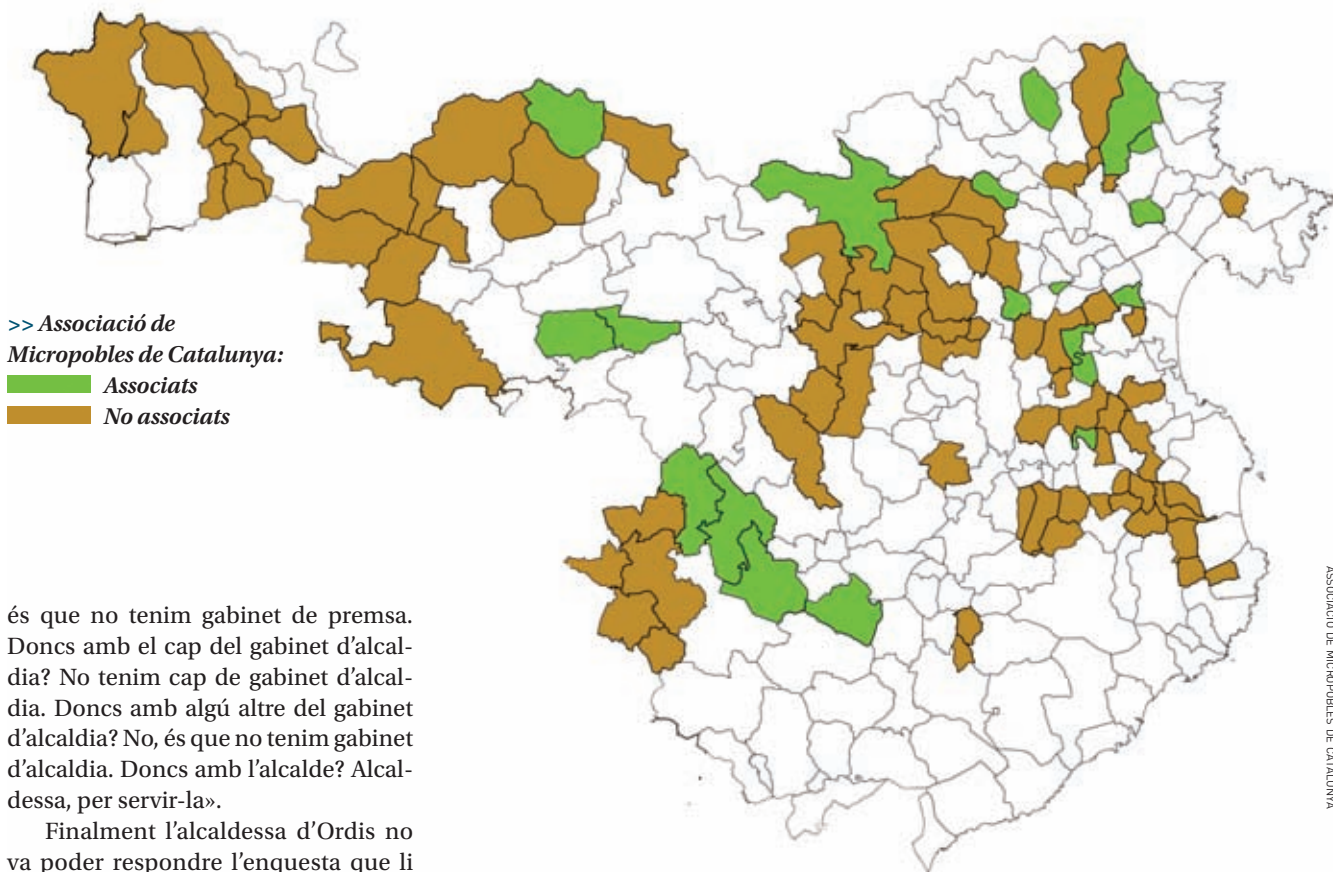
ble: no compra a la botiga, no participa a la festa major, etc.».

Cada vegada que es troben en una situació d'aquest tipus, l'Associació intenta fer-se sentir, demana que comencin a fer-se reglaments adaptats, que tinguin en compte les capacitats i recursos dels municipis petits.

Totes les dificultats amb què es troben els ajuntaments d'aquest tipus de municipis, unides a la mala fama que ha anat adquirint la classe política, fan que en aquests moments sigui molt difícil formar llistes per als governs dels municipis petits: la complexitat administrativa és molt gran.

Una anècdota que va viure Maria Crehuet essent alcaldessa exemplifica de manera clara la relació gairebé kafkiana que mantenen els micropobles amb l'Administració en el seu dia a dia: «Un dia que estava sola a l'Ajuntament, com moltes vegades, rebo una trucada d'un departament de la Generalitat: bon dia, em pot passar amb el cap de gabinet de premsa? Ho sento, no tenim cap de gabinet de premsa. Doncs amb algú altre del gabinet de premsa? No,

«No volem ser diferents, volem ser com som però amb els serveis que ens pertocuen»

ASSOCIACIÓ DE MICROPBLES DE CATALUNYA

és que no tenim gabinet de premsa. Doncs amb el cap del gabinet d'alcaldia? No tenim cap de gabinet d'alcaldia. Doncs amb algú altre del gabinet d'alcaldia? No, és que no tenim gabinet d'alcaldia. Doncs amb l'alcalde? Alcaldessa, per servir-la».

Finalment l'alcaldesa d'Ordis no va poder respondre l'enquesta que li plantejaven perquè «totes les preguntes estaven pensades amb perspectiva de ciutat: si ens pregunten sobre immigració, sobre ensenyament, sobre serveis socials, etc., no podem respondre perquè molts no tenim aquests serveis al nostre municipi». Pel que sembla, doncs, l'Administració no és prou conscient de la realitat d'aquests pobles.

Interessos comuns tot i la diversitat

Els perfils dels micropobles són diversos segons el seu emplaçament. Tots són d'interior. La majoria no tenen farmàcia ni entitats bancàries, i alguns no tenen escola. Però n'hi ha, com Llavorsí (367 habitants, Pallars Sobirà) o Setcases (195 habitants, Ripollès) que compten amb més equipaments, i això és gràcies al ràfting i a la proximitat de les pistes d'esquí, respectivament. Un micropoble de 200 habitants de la Cerdanya o del Pallars té una realitat ben diferent de la d'un micropoble de 200 habitants de l'Empordà, per exemple: «Durant sis mesos, agafar el cotxe des de Lles de Cerdanya (260 habitants) fins a Puigcerdà és una quimera. Per això la gent es queda i treballa al poble, tenen botiga, estanc, etc.; en can-

vi, aquí, en deu o quinze minuts amb cotxe et plantes en un poble més gran o fins i tot en una ciutat, i això fa que ningú no es quedi al poble a treballar», explica Mon Bonaterra. El que tenen en comú tots els micropobles és que són pocs en nombre d'habitants, que tenen pocs serveis i uns pressupostos molt minsos. I comparteixen una consigna: «No volem ser diferents, volem ser com som però amb els serveis que ens pertuquen».

A molts micropobles el número de telèfon de l'alcalde és a l'abast de tothom, com és el cas d'Ordis, i a Vilamaniscle fins i tot han creat un grup de Whatsapp de tot el poble, i aquesta és la via més utilitzada per comunicar-se entre ells i amb el seu alcalde. Però no a tots els micropobles arriba Internet. Cal no oblidar que som al segle XXI, i que actualment la gent que viu als po-

bles petits és perquè vol viure-hi: és una opció. Serveis de telefonia, senyal de TV, Internet, etc., haurien d'arribar ja a tot arreu, però la realitat no és aquesta: a Conesa (122 habitants, Conca de Barberà), com a cas més extrem, a dia d'avui no hi arriba senyal de TV.

Del total de micropobles membres de l'Associació de Micropobles de Catalunya, Senant (Conca de Barberà) és el més petit, amb 58 habitants, i Pira (Conca de Barberà) és el més gran, amb uns 500.

Nadeia Balsalobre
és periodista.

Per saber-ne més:

<http://www.micropobles.cat/>
www.microcatalunya.cat/

A Conesa (122 habitants, Conca de Barberà) a dia d'avui no hi arriba senyal de TV